

เทศน์เช้า วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

สิทธิใจ เห็นใหม่ สิทธิทางปัญญา เวลาสิทธิทางปัญญา มีกฎหมายนะฟ้องละเมิดทางปัญญา สิทธิทางปัญญาฟ้องละเมิดกัน นี่คือสิทธิใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม แล้ววางธรรมไว้ละเมิดใหม่? ไม่ละเมิดเลย เพราะอะไร? เพราะต้องการให้พวกเรามีความสุขความร่มเย็นใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์เพราะอะไร? เพราะจะรู้สัตว์ชนสัตว์ รู้สัตว์ชนสัตว์ด้วยวิธีการใดล่ะ? ทางโลกเรารู้สัตว์ชนสัตว์ เห็นใหม่ คุณให้ความเป็นอยู่ นี่มันไม่รู้สัตว์ชนสัตว์หรือ การกิน การอยู่ การใช้หนี้ ถ้าคนมีกรรมมันเจือจางกัน มันแบ่งปันกัน สังคมจะร่มเย็นเป็นสุข แต่ถ้าคนที่เห็นแก่ตัวมันจะกักตุนของเขา คนมีความสุขสบายอยู่คนเดียว คนอื่นมีแต่ความทุกข์ สังคมจะมีความร่มเย็นเป็นสุขไปไหน?

นี่ไงที่ว่ารู้สัตว์ชนสัตว์ รู้สัตว์ชนสัตว์มันต้องเป็นความเสมอภาคในหัวใจก่อน ถ้าหัวใจก่อน มันต้องมีตัวตนของเราก่อน ถ้ามีตัวตน ถ้าใครเข้าถึงธรรม นี่ในมุตโตทัย เห็นใหม่ ทองคำ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสถิตอยู่ในจิตใจของพระอรหันต์ สะอาดบริสุทธิ์มาก นี่เสมอภาคกันตรงนี้ ไม่ละเมิดลิขสิทธิ์เลย เพราะอะไร? เพราะมันเป็นธรรมอันเดียวกัน แต่ถ้าเป็นอนาคาก็ละเมิด ละเมิดด้วยอะไร? ละเมิดด้วยกิเลส เพราะยังมีกิเลสอยู่ พระอนาคายังมีความติดอยู่ เพราะอะไร? เพราะพระอนาคานี้มีอวิชชาอยู่ อวิชชาคือตัวพลังงานนะ

เดี๋ยวจะอธิบายเรื่องพลังงาน พลังงานกับสมาธิคนละอันกัน นี่ตัวพลังงานคือตัวธาตุรู้ คือตัวจิตตัวนั้น ตัวอวิชชา นี่พระอนาคาไม่รู้ตรงนี้ไง ถ้าไม่รู้ตรงนี้ นี่ได้รับการละเมิดจากอวิชชาแล้ว มันละเมิด ละเมิดสิทธิอันนี้ ก็พระอนาคาไม่รู้เรื่องของพระอรหันต์ ถ้าละเมิดมา สถิติยังละเมิดเข้าไป โศกบันยังละเมิดเข้าไปใหญ่เลย แล้วเราปฎิภาณเวลาเราศึกษาธรรมกัน นี่ศึกษา

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมีวิชาการก่อน ต้องมีปัญญา ปัญญาศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่เราละเมิดลิขสิทธิ์หมดเลย เพราะอะไร? เพราะกิเลสเต็มหัวใจ กิเลสเต็มในหัวใจ แล้วก็อ้างธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันละเมิดลิขสิทธิ์ มันละเมิดด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันไม่เป็นความจริงไปได้หรอก มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย เพราะอะไร? เพราะมันมีกิเลสค้นหา มันละเมิด

ทางโลกเขาฟ้องกันด้วยกฎหมาย เพราะอะไร? เพราะสิ่งที่ว่าละเมิดทางปัญญา สิ่งนี้เป็นสมบัติของเขา เขาค้นคว้าของเขามันเป็นสมบัติของเขา เขาทำเพื่อธุรกิจของเขา แล้วเราไปเอาสิทธิของเขามาเพื่อหาธุรกิจของตัวเอง นี่มันละเมิดกัน มันฟ้องกันทางปัญญา แต่ก็มีการก๊อปปี้กัน ก็มีการทำกันในเรื่องของโลกอันนั้นเป็นเรื่องของโลก เรื่องของความเป็นไปได้

แต่เรื่องของธรรมเป็นไปได้ไม่ได้เลย เพราะอะไร? ถ้าเรามีกิเลสอยู่ละมันไม่รู้จักความจริงมันจะเอาอะไรละเมิด มันก็อาศัยแต่สัญญาจำมา จำมาก็เห็นแต่ของเขามา เหมือนกับเราเห็นสินค้าของคนอื่น คุณสิเราจะประกอบสินค้าสิ่งใดก็ได้แล้วแต่ เราเห็นมาเราทำได้ แต่ถ้าเราไม่มีทรัพยากร เราไม่มีวัตถุดิบ เราจะเอาอะไรมาละเมิด เราทำไม่ได้หรอก

นี่ก็เหมือนกัน ในหัวใจเราไม่รู้จะเอาอะไรละเมิด มันเป็นไปได้ไม่ได้หรอก สิ่งที่เป็นไปไม่ได้นี่คือปัญญา นี่คือความจริง ในศาสนธรรม ในสังคม แล้วเราอยู่สังคมอย่างนี้ สังคมที่มันมีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ ชี้แนะเพื่ออะไร? ชี้แนะมาตั้งแต่เริ่มต้น เริ่มต้นว่าสังคมจะเป็นอย่างนี้ คุณเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน คุณสิพระอานนท์บอกเลยว่า “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว” แม้แต่พระโศดาบันนะ พระอานนท์เป็นพระโศดาบัน

อย่างพวกเรานี้เป็นปุถุชน หนาไปด้วยกิเลส แล้วก็นี่ขยำกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี่ขยำกัน ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย “หมาบ้า ใ้อพวกนี้พวกหมาบ้า” มันกั๊ดธรรมง กั๊ดธรรมคือว่าเอากิเลสของตัวเองไปตีความหมายแล้วก็อ้างอิง ออกมาจากปากที่สกปรกมันก็เป็นเรื่องของโลกไปทั้งหมดเลย แต่ถ้าออกมาจากปากที่สะอาด เห็นไหม ดวงตาของโลก

คุณลุงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่ อชาติศัตรูจะไปรบกับใครก็แล้วแต่ก็ต้องไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าไปนี้จะชนะหรือแพ้ รู้แจ้งโลกนอกโลกใน นี้เวลาไป เห็นไหม ในสังคมที่ว่าลิจฉวินี ที่ว่าไปแล้วแพ้แน่นอน แพ้แน่นอน เพราะอะไร? เพราะเขามีคุณธรรมของเขา

“อปริหานิยธรรม ๗ นี้เราได้บอกไว้แล้ว เขายังปฏิบัติอยู่ไหม? ถ้าเขาปฏิบัติอยู่ รบเท่าไรก็แพ้” หมั่นประชุมกันเนื่องนิศย์ มีความสามัคคี ร่วมประชุมพร้อมกัน เลิกประชุมพร้อมกัน นับถือผู้ที่มีปัญญาเป็นที่ตั้ง นี้สังคมอย่างนี้เพราะมันมีความสามัคคี มีความร่วมกัน เหมือนกับแขนงไฟที่มันสามัคคีกัน ใครจะทำลายขนาดไหนมันก็ทำลายไม่ได้หรอก นี้สังกัสนิคมการพราหมณ์เข้าไปยุบเหยให้มันแตกแยกกัน แล้วก็ไปทำลาย

นี่ผู้ที่เห็นประโยชน์ เขาจะเอาผลประโยชน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้โลกนอกโลกใน แล้วโลกใน โลกของที่ว่าสรรพสิ่ง เห็นไหม คุณสิว่าเขาเกิดมาเขามีความทุกข์ความยากของเขา โลกในคืออันนี้มันมีความสำคัญ ถ้ามันเสมอภาคกันแล้ว มันเป็นไปได้แล้วมันไม่ทำลายกัน ถ้าไปทำลายกัน คุณสิเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการไป นี้เรื่องอย่างนี้เป็นผู้ชี้แนะ แล้วเป็นดวงตาของโลก เป็นผู้ชี้แนะสังคม

สังคมมันก็มีกรรม เรายินะเป็นคนที่มีอำนาจวาสนามาก เรายินะเป็นคนมีบุญญาธิการมาก สำหรับตัวเราเองนะ ตัวเราเองมีบุญญาธิการมา เราสามารถทำได้ สามารถควบคุมหัวใจของเราได้ เราสร้างปัญญาของเราได้ เราชำระกิเลสของเราได้ แต่เราออกแบกภาระสังคมมันออกไป เห็นไหม เช่น ในครอบครัวหนึ่ง พ่อหรือแม่คนหนึ่งเป็นผู้ที่มีบุญญาธิการมาก แต่ออกมามีครอบครัว มีสามี ภรรยา แล้วมีลูกขึ้นมา ถ้าลูกเป็นอภิชาติบุตรก็ส่งเสริมให้ครอบครัวนั้นดีขึ้น ถ้าลูกเกิดมามีกรรมของเขามันก็ทำให้ไปรอนใจ รอนติวิธีของพ่อของแม่ คือกรรมอันนั้นต้องมาชับซ้อนกัน

แล้วกรรมของสังคม เห็นไหม สังคมมันเต็มไปด้วยมนต์ดำ มันเต็มไปด้วยมิฉฉาทิฎฐิ เต็มไปด้วยความเห็นผิดอย่างนั้นแหละ แล้วครูบาอาจารย์ของเราจะเอาอะไรไปยกได้ละ? ยกขึ้นมามันยกไม่ไหว แต่ก็พยายามจะไปถนอมไว้ไง ถนอมสิ่งที่ดีไว้

คนที่มีปัญญานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาไม่ยากเทศนาว่าการเพราะอะไร? เพราะมันมีดบอด มันเป็นไปได้ เหมือนกับเราไปสอนคนตาบอด เราบอก

ให้คนตาบอดเห็นสีแสง เราก็แค่ได้จินตนาการไป ถ้าตาบอดตั้งแต่กำเนิดเขาจะไม่รู้เลย ถ้าตาบอดจากอุบัติเหตุเขายังคาดหมายได้ เพราะอะไร? เพราะเขาเคยเห็นมาใช่ไหม? แล้วเราไปอธิบายให้เขาฟังเขาจะเข้าใจได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใจมันบอด จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดธุระนะ แต่ถึงที่สุดแล้วพรหมมานิมิตต์หนึ่ง แล้วการรื้อสัตว์ชนสัตว์ เพราะว่าคนสร้างบุญญาธิการมา อย่างเช่นการเกิดขึ้นมา ในสังคมเรานี้มีคนเห็นดีกับเรากี่มี มีคนช่วยเหลือเรากี่มี มีคนทำลายเรากี่มี มีคนกลั่นแกล้งเรากี่มี สังคมมันมีหลายๆ ส่วนประกอบกันขึ้นมา

การเกิดของพระโพธิสัตว์เป็นเจ้าชายสิทธัตถะก็เหมือนกัน คุณติเพราะท่านเกิดมาแล้วท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ก็ปรารถนามาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา การปรารถนามันต้องสร้างสมบุญญาธิการมา สิ่งที่สร้างสมบุญญาธิการมา สร้างสมบุญญาธิการ สร้างสมสิ่งต่างๆ ขึ้นมามันก็เกิดตายๆ มาจนเกิดในสภาวะแบบนี้ นี่คนดีมันมีใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นตรงนี้ถึงว่าออกมาสั่งสอนเทศนาว่าการ สั่งสอนคนที่มีความผิดแต่มันไม่ใช่ตาบอดใจ มันสามารถลืมตาของมันได้ นี่ก็เทศนาว่าการอย่างนี้ ผู้ที่สังคมที่จะดีขึ้น แก่นของสังคม แก่นของผู้ที่เข้าถึงศาสนาก็มีสภาวะแบบนี้

นี่ก็เหมือนกัน ในสังคมของเรามีคนดีคนเลวปนกัน เวลาเราแบกรับสังคม เราแบกรับภาระอย่างนี้ สิ่งที่คุณสมิจฉาทิฎฐิ ผู้ที่หวังเข้ามาในศาสนาแล้วยังมาทำลาย นี่ทำสงฆ์ให้แตกแยกต่างๆ เขาแสวงหาอย่างนี้ เข้ามาทำลายกันมันก็มี แล้วเราแบกทั้งหมด คุณติในร่างกายของเรามันก็มีสิ่งต่างๆ มันมีส่วนที่เป็นประโยชน์กับร่างกายก็มี อาหารกินเข้าไปเพื่อประโยชน์ชีวิต แต่พวกเซลล์ที่เป็นอันตรายมันก็ทำให้ร่างกายเป็นมะเร็ง เป็นอะไร มันก็มีร่างกายเรา

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งต่างๆ ข้างนอกมันก็เป็นสภาวะแบบนั้น คนที่มันฉลาด เวลาครูบาอาจารย์ท่านวิปัสสนาของท่านขึ้นมา ความเห็นของเรานี้กิเลสก็มี ธรรมก็มี ในความรู้สึกรู้สึกของเรา ก็มี เวลาเราจะทานอาหาร อย่างเช่นไก่ อย่างเช่นอะไร ใครจะกินทั้งกระดูกล่ะ? จะกินทั้งขนไก่ เราซื้อไก่มาตัวหนึ่ง เราจะกินให้หมดเลย เราไม่ยอมเสียของเลย มันเป็นไปได้ไหม? มันเป็นไปได้หรือไม่หรือ เพราะกินเข้าไปมันต้องให้ร่างกายเราเป็นพิษ ให้เราเจ็บไข้ก็ต่างหาก มันต้องเลือก

มันต้องแยกแยะขึ้นมา เราก็เป็นประโยชน์กับเรา สิ่งที่เป็นประโยชน์กับร่างกาย เราจะกินสภาวะแบบนั้นที่เป็นประโยชน์กับร่างกายของเรา

ความคิดความเห็นก็เหมือนกัน ความเห็นที่เป็นกิเลสเราพยายามคัดแยกมันออกไป สิ่งนี้มันเป็นกระดูก มันเป็นก้าง มันเป็นสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมา แต่มันก็มีกับเรา เห็นไหม นี่ตัวนี้มันเกิดขึ้นมาเป็นอะไร? เป็นขั้นนี้ นี่พลังงาน ถ้าเราทำความเข้าใจขึ้นมา สมาธิเป็นพลังงานเกิดจากจิตไม่ใช่ตัวจิต แต่ตัวอวิชชาเป็นพลังงานอันหนึ่ง พลังงานธาตุรู้กับพลังงานของสมาธิมันต่างกัน ถ้าพลังงานสมาธิ คุณติความละเมิดคือกิเลสมันต่อต้าน มันละเมิดขึ้นมาแล้วมันเป็นเรื่องของโลกไปหมดเลย

แต่ถ้าความสงบของใจเข้ามามันเป็นสัมมา สัมมาคือเป็นพลังงานอันหนึ่ง สมาธิเกิดดับๆ ความสุขกับเรา เวลาสบายใจขึ้นมาเรามีความสุขของเรา จิตตั้งมั่นนี้เรามีความสุขมาก แต่มันอยู่กับเราตลอดไปได้ไหม? พลังงานอย่างนี้พลังงานชั่วคราว เหมือนกับพลังงานที่มันใช้สอยไป พลังงานนี้มันใช้หมดไป เห็นไหม แต่ถ้าเป็นตัวจิตตัวนั้น ตัวที่อวิชชา พลังงานนี้ถ้าอวิชชามันใช้หมด อวิชชามันเป็นพลังงานอันหนึ่ง อวิชชามันต้องหมดไปสิ ทำไมอวิชชามันเกิดตายๆ กับจิตไป ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันก็ไปเกิดตายกับเรา

พลังงานตัวนี้เป็นพลังงานของวิมุตติ พลังงานสะอาดกับพลังงานที่ว่าเป็นมรรคกับเป็นกิเลสมันเป็นพลังงานอันหนึ่ง พลังงานสัมมาสมาธิ พลังงานเพื่อให้ปัญญามันเกิดขึ้นมา เราถึงต้องทำความเข้าใจเข้ามา ทำความสงบเข้ามาเพื่อพลังงานเกิดดับอันนี้มันก็เกิดเป็นมรรคญาณ มันเป็นสมมุติที่ยังกล่าวสืบทอดกันได้ พลังงานตัวนี้มันเข้าไปชำระล้าง ถ้ามันมีปัญหาอะไร ปัญญาเข้าไปชำระตัวเราเอง สิ่งนี้คือการกระทำ เห็นไหม

ในปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ถ้ามีการเลือกตั้ง สิ่งนี้เป็นประโยชน์ พลังงานเราก็มี เรามีสิทธิ แต่สิทธิ เราไปใช้สิทธิต่อสิทธินะ รอนสิทธิ ต่อสิทธิ เพิ่มสิทธิกัน แต่เราไปละลายสิทธิไป ละลายสิทธิ เราไปกาช่องที่เราไม่ใช่สิทธิ แต่สิทธิของเราจบสิ้นกระบวนการอย่างนี้

กระบวนการอย่างนี้ก็เหมือนกัน เหมือนการวิปัสสนา ที่ว่าวิปัสสนาไปมันทำลายตัวมันเอง สัมมาสมาธิที่ว่ามันเกิดดับๆ สมาธิเกิดขึ้นมา ถ้าการรักษา ถ้าสิทธิส่วนสิทธิของสังคม ถ้ามันรวมกันเป็นแขนงขึ้นมามันก็เป็นพลังอันหนึ่ง มันก็เป็นสิ่งที่พลังบริสุทธิ์ต่างๆ มันก็ชี้นำสังคม

ได้ นี่สิ่งที่ผู้ชี้นำ ผู้ที่รวบรวมใจ โคนำฝูง เห็นไหม มันต้องมีฝูงโค ถ้าฝูงโคฉลาด โคนำฝูงนั้นไป
สิ่งที่ดี

นี่ก็เหมือนกัน สักคนผู้ชี้นำ ถ้ามันเชื่อกันมันเป็นไปได้ มันก็เป็นพลังงานขึ้นมา เป็น
พลังงานขึ้นมา ไปทำที่สุดนี้มันเรื่องของโลก ถ้าเรื่องของหัวใจล่ะ? เรื่องของหัวใจ ถึงที่สุดมันก็
เป็นพลังงานอันบริสุทธิ์นั้นไง พลังงานอันนี้ทำลายขึ้นมา คุณดูอย่างที่ว่าผู้มีอิทธิพล เห็นไหม
คนจะมีอิทธิพลได้มันต้องสร้างบารมีขึ้นมาใช่ไหม? มันต้องมีอิทธิพล มีสิ่งที่คนยอมรับขึ้นมาใช่
ไหม? นี่ทำลายคนอื่นหมดเลย เพราะถ้าไม่ทำลายคนอื่นมันมีคุณธรรมจะมีอิทธิพลได้อย่างไร? มัน
มีการโต้แย้งขึ้นมา อิทธิพลเขาไม่ยอมรับมันจะเป็นไปได้ไหม?

จิตก็เหมือนกัน จิตถ้ามันมีสังขาร มีกิเลส มีตัณหา มีกิเลสราคะ ความโลภ ความโกรธ
ความหลง มันมีอิทธิพลอยู่ในหัวใจ เราพยายามต่อสู้กับมัน เราวิปัสสนากับมัน ทำลายมันเข้ามา
เรื่อยๆ ถึงที่สุดนะเราฆ่าหมดเลย ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเป็นแม่ทัพ มันไม่ใช่เจ้าวัฏ
จักร เจ้าวัฏจักรคือตัวพลังงานเฉยๆ ตัวพลังงานเฉยๆ พอมันทำลายเข้ามาหมดแล้วมันจะไม่ยอม
ทำลายตัวมันเอง

จิตเดิมแท้นี้ฟ่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตตัวเดิมแท้มันจะเป็นความ
สะอาดของมัน มันเป็นพลังงานที่เป็นอวิชา พลังงานที่ไม่รู้เรื่องเลย พลังงานที่ไม่รู้เรื่องมันเกิด
เป็นพรหม เห็นไหม พลังงานที่ไม่รู้เรื่อง พลังงานที่ควบคุมไม่ได้เพราะมันมีอวิชา มันเป็น
พลังงานอันหนึ่ง แต่มันไม่รู้ตัวมันเอง เหมือนกับเรา หน้าที่ทุกอย่างเราจะทำทุกๆ อย่างเลยที่เป็น
เรื่องของโลก แต่ไม่ทำหน้าที่ของตัวเองเลย คือทำหน้าที่ของการเอาชีวิตนี้ให้มันพัฒนาขึ้นมาให้
เราพ้นจากโลกขึ้นมา

งานอย่างอื่นเก่งไปหมดเลย แต่งานของตัวเองงานวิปัสสนา งานการวิปัสสนามันไม่เป็น
เลย มันไม่ยอมทำเลย อวิชาก็เหมือนกัน มันทำลายคนอื่นเขาหมดเลย แล้วตัวมันเองก็ไม่ทำลาย
ตัวมันเอง เห็นไหม มันทำลายตัวเองไม่ได้ สิ่งนี้มันถึงละเอียดอ่อนมาก จนองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเข้าไปตรัสรู้ขึ้นมาแล้วใครจะทำได้ มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร? แต่ถ้ามัน
เป็นไปได้ ทำไมครูบาอาจารย์เราเป็นได้ล่ะ? เป็นไปได้ไม่ได้เพราะอะไร? เพราะอวิชา อวิชา
ที่มันทำลายตัวมันเอง แม้แต่ตัวเองก็ทำให้ตัวเองไม่มีกำลังใจ แม้แต่ตัวเองก็ไม่ยอมรับตัวมันเอง

นี่สิ่งที่ไม่ยอมรับเพราะอวิชชามันเข้าไปทอนความรู้สึกอันนั้นไป แต่ถ้าเป็นมรรคละ? เป็นมรรคก็มีความอดุทธสาหะ มีความวิริยะขึ้นมา เพราะอะไร? เพราะกว่าที่เราจะมาถึงจุดนี้ได้ เราเป็นผู้มีอิทธิพลสูงมาก มีอิทธิพลโดยธรรม มันทำลายคนอื่นมา ทำลายอวิชชา ทำลายกิเลสมา ทำลายอวิชชาที่เข้าไปสืบทอดกับขันธ ทำลายอวิชชาที่ออกไปหากามราคะ จิตพลังงานอันนี้ถ้ามันไม่มีขันธ ไม่มีสัญญา ไม่มีสเปค มันออกเป็นกามราคะไม่ได้หรอก

นี่ที่ออกเป็นกามราคะเราทำลายเขามาหมดแล้ว ทำลายสิ่งที่มีมันชอบ ทำลายสิ่งที่ว่าจิตนิสัยเข้ามาจนเหลือเป็นอวิชชาตัวเดียว นี่สิ่งนี้มันก็ย้อนกลับมา ถ้ามีกำลังขึ้นมามันก็เป็นอรหัตตมรรค อรหัตตมรรคคือเข้าไปจับตัวนามรูป ตัวมีนาม มีรูป ตัวอวิชชา ตัวสิ่งที่เกิดที่ตั้งเป็นภวาสวะ เป็นฐานที่ตั้ง คือจิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้ตัวนี้ที่มันไปเกิดในภพในชาติต่างๆ ว่าจิตๆ จิตต่างๆ ที่มันเกิดมาเป็นวิญญาณ วิญญาณข้างนอก วิญญาณขันธ วิญญาณต่างๆ วิญญาณความรู้สึกของใจ วิญญาณหยาบๆ ที่ว่าอวิชชามันอาศัยสิ่งนี้ออกไปสร้างอิทธิพล แล้วเราทำลายมันเข้ามาจนหมด จนถึงตัวมันเอง ตัวที่จิตปฏิสนธิมันเป็นตัวอวิชชา ทำลายตัวนี้หมดไป

นี่ความเสมอภาค ถ้าอย่างนี้มันจะไม่มีการละเมิดเลยนะ ไม่มีการละเมิด คุณิเวลลองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระสารีบุตร

“สารีบุตรเธอไม่เชื่อเราเลยหรือ?”

“ไม่เชื่อ”

ไม่เชื่อเพราะอะไร? เพราะพระสารีบุตรรู้จริง นี่ผู้ที่มีธรรมเสมอกัน ไม่ละเมิดในธรรม ไม่ล่วงสิทธิ์คนอื่น ไม่ทำลายคนอื่น จิตมันต้องไปเป็นสภาวะแบบนี้ ถ้าจิตเป็นสภาวะแบบนี้ นี่ธรรมโดยเสมอภาค เห็นไหม นี่สมณะที่ ๑ สมณะที่ ๒ สมณะที่ ๓ สมณะที่ ๔ สมณะในหัวใจ มันจะไม่ละเมิดใครเลย สิ่งนี้เป็นสุขยอดมาก ความสุขยอดอันนี้เกิดขึ้นมาจากสิทธิ์อันนี้ เป็นสิทธิธรรมที่ว่าพระอรหันต์มีความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาบาปมีต่างกัน สิ่งที่แตกต่างกันเพราะสร้างสมบุญญานุการต่างกัน

เหมือนกับเราเรียนวิชา เราจบการศึกษามาเหมือนกัน แต่เอกวิชาการเราเรียนมาคนละวิชาการ ความรู้จะต่างกัน แต่ความจบการศึกษามาเหมือนกัน หน้าที่การงานยังต้องทำหน้าที่การ

งาน นี่เป็นเรื่องของโลกนะ แต่ถ้าเรื่องของธรรม เวลาจบกระบวนการถึงที่สุดแล้วนะ โดยธรรม โดยธรรมที่ไม่มีใครได้ละเมิดสิทธิของใคร อันนี้มันเป็นความเสมอภาค เพราะถ้ามันละเมิดมัน ต้องออกมาจากพลังงานตัวนี้ไง

สิ่งที่เป็นพลังงาน เห็นไหม นี่สิทธิเสรีภาพ เรามีสิทธิ์ของเรา เรามีสิทธิ์ในชีวิตนี้ เรามี สิทธิ์ในปัญญาของเรา เราจะควบคุมสติไง พอเกิดมาเป็นโลก โลกมันก็ใช้สิทธิ์นี้แหละออกมา กฎหมายออกมาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้นแหละ กฎหมายโลกนะคำว่าบาตร ลงพรหมทัณฑ์ต่างๆ มันมาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้นแหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาปัญญาขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม พุทธวิสัยเหนือโลก เป็นอจินไตยที่ไม่มีใครจะตีเสมอได้ ไม่มีใครจะเทียบได้เลย แล้วนี่วางธรรมและวินัยไว้

นี่สรรพสิ่งในสังคมนี่ก็ออกมาจากธรรมวินัย แต่เราลืมกันไง เราไปมองโลกเป็นใหญ่ๆ จนเป็นสภาวะของโลกไป แล้วมันเกิดสภาวะแบบนี้เราก็กลับมาจุดยืนที่หัวใจของเรา กลับมา จุดยืนที่ธรรมอันนี้ แล้วเราจะใช้สิทธิของเราเพื่อความสงบจากภายใน เรารู้เราละ รู้จากภายใน คุณรู้เรารู้ผิดรู้ถูกแล้วเราไม่ทำลายเขา เราจะมี ความเมตตาต่อเขา เขาจะมีความหลงผิด เขาจะทำของเขา นั่นมันเรื่องอวิชชาของเขา ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เราเข้าใจ

นี่ภราดรภาพ ความเสมอภาค เสมอภาคจากตรงนี้ไง เราใช้สิทธิของเราเพื่อสังคมที่มีความ ร่มเย็นเป็นสุข ถ้าเราใช้สิทธิของเรา แล้วสังคมยังจะต้องขาดกระชากลากไป อันนี้ก็เป็น กรรมของสังคม เราก็กินดูโดยสติ เราไม่ไปตามกระแส ทวนกระแสมาให้จิตเรามั่นคง ให้จิตเรา มีที่ตั้ง ให้จิตเราไม่ตื่นเต้นไปกับโลกเขา

เกิดมาในโลกนี่คือสภาวะกรรม กรรมดีกรรมชั่วมันให้ผลมาอย่างนี้ ถ้ากรรมมันเป็น สภาวะแบบนี้ แล้วมันรุนแรงกว่าเพราะจำนวนเขามากกว่า จำนวนเขารุนแรงกว่า ก็ดูว่ากรรมจะ ให้ผลอย่างไร? เราก็กินดูของเรา แล้วเราไม่ทุกข์ใจไปกับเขา เราได้ทำตามหน้าที่ของเราแล้ว เราได้พยายามฝืนที่สุดแล้ว แล้วมันยังเป็นไปไม่ได้ ก็เป็นเรื่องของกรรม เอวัง